

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VII. An, si homo non peccâsset, Filius Dei incarnatus fuisset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

tisfecisse se cognouisset, frustra pro ipsa remissione Patrē orasset. Resp. Christum Dominum orasse, non ut precibus suis suppleret aliquid, quod satisfactioni suæ decisset, sed quia ex ordinatione diuina vna ex actionibus, quibus Christus nos à peccatis redimere, & pro illis satisfacere debebat diuinæ iustitiæ, erat oratio; Vnde Is. 53. inter alias actiones, quæ à Propheta enumerantur, quibus Christus pro peccatis hominum satisfacere debebat, ponitur oratio, quam Deo Patri obtulit pro transgressoribus; *Ideo dispersit ei plurimos, & fortium diuidet spolia, pro eo, quod tradidit in mortem animam suam, & cum sceleratis reputatus est: & ipse peccata multorum tulit, & pro transgressoribus rogauit.*

SECTIO VII.

An, si homo non peccasset, Filius Dei incarnatus fuisset.

Sensus quæstionis est, an vi illius decreti, quo statuit Deus, ut Verbum diuinum carnem assumeret, quodq; per scripturas sacras nobis innotuit, facta fuisset Incarnatio, etsi primus homo non peccasset.

Dux autem sunt super hac quæstione Theologorum sententiæ, ambæ maximè probabiles, & pietati consentaneæ; vtramque hîc breuiter explicabimus, ut cuique liberum sit (cùm nihil super hac re ab Ecclesia definitum fuerit) eam, quæ magis arriserit amplecti.

Prima est eorum, qui negant Adamo non peccante Filium Dei fuisse incarnandum, quod probant 1. auctoritate scripturæ, quæ varijs in locis nullum alium finem proponit, cur Filius Dei sit incarnatus, quam generis humani redemptionem: S. Luc. 19. *Venit Filius hominis querere, & saluum facere, quod perierat*: S. Ioan. 10. *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant*; 1. ad Timoth. 1. *Christus Iesus venit in hunc mundum peccatores saluos facere.*

Pro-

Probant 2. autoritate SS. Patrum S. Leonis ser. 3. in Pentecost. *Si homo ad imaginem Dei factus in sua honore natura mansisset, nec diabólica fraude deceptus à lege sibi posita per concupiscentiam deuiasset, creator mundi creatura non fieret.* S. Iren. lib. 5. aduersus hæreses c. 14. *Si non haberet caro saluari, nequaquam Verbum caro factum esset.* S. Greg. lib. 4. Reg. cap. 1. *Si Adam non peccasset, Redemptorem nostrum carnem subire non oporteret.* S. Aug. ser. 8. de Verbis Apost. *Si homo non perisset, Dei Filius non venisset.*

Secunda sententia est eorum, qui asserunt, Verbi diuini Infrarnationem, tanquam maximum nobilissimum & perfectissimum diuinæ sapientiæ opus, à Deo intentum ac decretum fuisse ante quamcumque puram creaturam in particulari consideratam, ac proinde ante præuisionem peccati primi hominis vt determinatè futuri, secundum nostrum concipiendi modum.

Probatur primò ex c. 8. Prou. *Dominus possedit me in initio viarum suarum;* vel, vt septuaginta interpretes vertunt, *Dominus creauit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret à Principio,* vbi de se loquitur sapientia incarnata, seu Christus secundum humanitatem, vt docet S. Ambrosius lib. 1. de fide cap. 7. & probat ex illa particula *Dominus,* nam Christus secundum diuinitatem non potest Deum appellare Dominum suum, sed patrem; cum ergo ibi appellet eum Dominum, sequitur, quòd de se loquatur secundum humanitatem: quod etiam docent alij SS. Patres; nam, cum Ariani ex hoc loco probare conarentur Christum esse creaturam, respondebant SS. Patres locum illum intelligi debere de Christo secundum humanitatem, ita S. Athanasius ser. 3. & 4. contra Arianos S. Cyrilus Alexand. lib. 4. Thesauri cap. 4. 6. & 8. S. Aug. lib. 1. de Trinitate cap. 12. Si ergo Christus secundum humanitatem est initium viarum, id est operum Dei, cum id non possit intelligi de ordine temporis, sed de ordine diuinæ intentionis, & aternæ prædestinationis; hinc sequitur Christum secundum humanitatem fuisse intentum ante omnes alias creaturas, atque adeo ante præuisionem pec-

cati primi hominis. Quod confirmari potest 1. ex eo, quod idem Christus Dominus ab Apost. ad Coloss. cap. 1. vocatur *Primogenitus omnis creaturae*; loquitur autem de Christo secundum humanitatem, vt exponunt ibi S. Hieron. & S. Anselm. vnde S. Cyril. lib. 10. Thesauri cap. 4. dicit, Christum vocari primogenitum, quatenus homo est, vnigenitum vero, quatenus Deus est. Confirmari potest 2. ex his Apost. verbis 1. Cor. 3. *Omnia vestra sunt: vos autem Christi; Christus autem Dei*; quibus verbis Apost. dicere intendit, quod, sicut omnes alia creatura propter hominem facta sunt, & ex consequenti ipse homo à Deo ante illas est intentus vt finis illarum; sic ipsi homines omnesque alia creatura propter Christum Dominum facta sunt, & ex consequenti Christus ipse prior ipsis à Deo intentus est.

Probatur 2. ex S. Aug. lib. 1. de nuptijs & concupisc. cap. 21. vbi dicit illud, quod de Sacramento Matrimonij habetur apud Apost. ad Ephes. 5. *Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo, & in Ecclesia, implendum fuisse in statu innocentia, si homo in illo perseverasset, vnde sequitur secundum illius mentem, etiam Adamo non peccante Christum incarnandum fuisse. In eadem sententia sunt multi alij SS. Patres vt S. Cyril. Alex. lib. 5. Thesauri cap. 3. & S. Anf. lib. 1. cur Deus homo; Rupertus. l. 3. de gloria & honore Filij hominis, vbi ex professo illud probat. His merito annumerare possumus Beata memoria Franciscum Salesium olim Episcopum Gebennensem, qui in suo theotimo seu tractatu de diuino amore lib. 2. cap. 4. eandem sententiam clarissime pro more suo explicat & tuetur, eamque dicit se collegisse ex attendita consideratione scripturarum ac doctrinae SS. Patrum.*

Probatur denique hac ratione: qui ordinate vult, is post intentum finem prius vult media propinquiora fini quam remotiora: at Deus ordinate vult id, quod vult; & vltimus finis, quem intendit, est bonitatis ac gloriae suae manifestatio, propter quam omnia alia extra se vult & operatur: vnde sequitur, quod post hunc finem inten-

tum

tum prius velit media illi propinquiora, quàm remotiora; atque Incarnatio est medium propinquius diuinæ gloriæ, quàm humani generis redemptio, estque in se longè excellentius, & ad diuinam gloriam manifestandam aptius, cum Christus solus, quatenus Deus & homo, multo maiorem gloriam Deo reddere possit, quàm vniuersi angeli & homines, qui creati aut redempti fuerunt, imo qui sunt possibiles: ergo Deus prius ipse Christi Incarnationem voluit, quàm generis humani redemptionem, ac proinde ipsum Christum non propter homines primò; & principaliter; sed potius & homines & Angelos, & quascunque alias creaturas propter ipsum Christum esse voluit.

Vtraque sententia probabilis est, vt diximus; secunda tamen videtur probabilior, tum ob ea: quæ in eius probationem allata sunt, tum etiam quia auctoritates scripturæ & SS. Patrum (quæ in probationem prioris sententiæ citatæ sunt) facillè possunt explicari.

Quod enim spectat ad ea scripturæ loca, in quibus dicitur Christum venisse ad peccatores saluandos, fatemur illud esse verissimū; quamuis enim primò, & principaliter ante cuiuslibet peccati præuisionem à Deo Christi Incarnatio intenta fuerit, hoc tamen non obstat, quin præuiso postea Adami peccato, totiusque generis humani lapsu, eadem Incarnatio quasi secundariò & minus principaliter ad illius restorationem diuinitus ordinata fuerit; & sic vtrumque verum est, & Christum venisse ad saluandos homines, & nihilominus ante quamcumque creaturam à Deo intentum fuisse.

Ad illud autem, quod aliqui SS. Patres dicunt Adamo non peccante Christum non fuisse venturum, dicendum est hoc verum esse, si intelligatur Christum non fuisse venturum eo modo, quo venit, hoc est in carne passibili; neque ea facturum fuisse aut passurum, quæ humanæ salutis causâ fecit & passus est.

— 50 —

CA.